

Arbejde, som hun ikke mægter at udføre, nemlig Arbejde ud over 12 Timersdagen, og et andet er at forbyde en Mand at arbejde i den Tid, hvor en overvejende Del af Arbejderne ikke blot ere i Stand til, men ogsaa ønske at arbejde. Det er denne Misforstaaelse jeg gerne en Gang vilde bidrage til at bringe ud af den offentlige Bevidsthed, nemlig at der kun er en Gradsforskel mellem det 8 Timers Arbejde og det 12 Timers Arbejde. Nej, mine Herrer, der er en principiel Forskel mellem disse to Ting. Den lovbestemte Arbejdsdag — 12 og 13 Timer — har hverken skadet Svejts, eller Østerrig eller Frankrig, som har haft dette siden 1848, den gør ingen Fortræd. Den er af ren teoretisk Betydning, man kan sige, at naar man ikke vil begrænse voksne, mandlige Arbejders Arbejdstid, saa skal man heller ikke forbyde dem at arbejde mere end 13 eller 12 Timer, men praktisk har dette ikke haft nogen Indflydelse i disse tre Lande paa Spørgsmaalet om den socialdemokratiske Normalarbejdsdag, ja, jeg tør sige, at for Svejts' Vedkommende har Indførelsen af 13 Timers Arbejdsdagen med 11 Timers Arbejde efter min Mening snarere bidraget til, at de svejtsiske Arbejdere vanskeligere og langsommere ere komne ned paa de 10 Timer end Arbejderne i de Lande, hvor der ikke fandtes nogen Maksimumsarbejdsdag. At Kvindebeskyttelsen, som har været Lovgivningens Løsen i en Menneskealder, skulde have det fjerneste at gøre med dette rent arbejderpolitiske Spørgsmaal om at forkorte de voksne Mænds Arbejdstid til 8 Timer og derunder, for at der kan blive mere Trang til Arbejdere og derved en Fordyrelse af Arbejdet — for andet ligger der jo slet ikke bag denne Fordring om en Normalarbejdsdag paa 8 Timer eller mindre — er mig fuldstændig gaadefuldt. Men ligesom det ærede Medlem for 27 Aar siden ikke ønskede Intervention for Børnene og dog sikkert kort Tid efter er kommen til den Anskuelse, at det var ret og rigtigt at gøre det, saaledes føler jeg mig overtydet om, at det ærede Medlem ikke blot vil komme til den ændrede Opfattelse, at de her omtalte Bestemmelser ikke ville gøre nogen Kvinde Fortræd, men adskillige af dem ikke saalidt Gavn, og saa er jeg ogsaa overbevist om, at han med sin velkendte Oprigtighed vil sige: Ja, det er ogsaa rigtigt, der er ingen Ting at sige til det, paa samme Maade som det ærede Medlem for Børnernes Vedkommende i Dag har udtalt en

Mening, som var ganske forskellig fra den, han nærede i 1872, da Børnebeskyttelsen skulde indføres. Og det ærede Medlem er fuldt berettiget til at have en anden Mening nu end den Gang. Det er ganske vist, at der er nogen Forskel i saa Henseende paa mig og det ærede Medlem, jeg har kun i saa faa Aar været Medlem af Rigsdagen, at jeg ikke har haft saa megen Tid til at forandre mine her i Salen udtalte Anskuelser som det ærede Medlem, der vel snart er et af de ældste Medlemmer i denne Sal med en enkelt Afbrydelse i sin Rigsdagsvirksomhed. Det er en Fordel, jeg har. Jeg vil ikke paastaa, at hvis jeg havde været Medlem af denne Forsamling i en Menneskealder, at jeg da med Rø vilde se alt det, jeg har sagt til i Dag, trykt op, det er ikke sikkert, at det alt sammen vilde stemme overens. Jeg erindrer, at et fransk Blad en Gang aabnede en Konkurrence til Besvarelse af et Spørgsmaal, der lød saaledes: Naar en offentlig Mand, hvis Navn er vel kendt i Befolkningen, og som indtager en fremskudt Stilling, bliver offentlig angreben paa sin Ære, skal han saa forsvare sig derimod, eller skal han tie stille? Paa dette Spørgsmaal samlede Bladet Besvarelser fra en Mængde forskellige Mænd, idet Redaktionen skrev til en Mængde Folk med kendte Navne, og det trykte derefter Besvarelserne. Der var mange af disse Svar, der vare meget morsomme og originale. Et af dem erindrer jeg, det lød saaledes: Hvis den paa-gældende bekendte Mand er Politiker, og hvis han kun har været det i kort Tid, saa er det ubetinget tilraadeligt, at han forsvarer sig og gør det hurtigt, eftersom han sandsynligvis senere ikke vil være i Stand til at kunne gøre det. Da jeg nu ikke har været Politiker i de mange Aar, ligger der maaske Forklaringen paa, at jeg virkelig tror, jeg vil kunne staa ved, hvad jeg har sagt i denne Sal i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, men det er jo meget muligt, at jeg — lige saa lidt som det ærede Medlem — vilde kunne gøre det, hvis jeg havde siddet her i en lang Aarrække. Imidlertid er det jo sikkert, at det ærede Medlem for Odense ikke i egentlig Forstand er gaaet fra, hvad han har sagt for 27 Aar siden, men kun har forandret Mening, hvorefter der om Børnearbejdet synes at være Overensstemmelse mellem os. Det ærede Medlem har kun sagt, at han muligvis havde den Mening for 27 Aar siden, men at han i Dag har en anden Mening, og det er der jo ikke noget at sige til. Jeg har ganske vist sagt, at jeg ikke i de for-